

#57

NÁDLER István

NÁDLER ISTVÁN (1938)

Lilán | Purple, 1982

Olaj, vászon | Oil on canvas, 121x120 cm

Jelezve hátoldalon | Signed on the reverse: Nádler István 1982

Jelezve vakrámán | Signed on the stretcher: Lilán 1982

Kezdő ár | Starting price: 2 600 000 Ft / 7 761 EUR

Becsérték: 3 000 000 - 5 000 000 Ft

Estimated value: 8 955 - 14 925 EUR

KIÁLLÍTVA | EXHIBITED:

| Nádler István gyűjteményes kiállítása. Múcsarnok,
Budapest, 1985. augusztus 29. - szeptember 29., katalógus: szám nélkül

Nádler István festészete 1980-ban látszatra gyökeres, és a laikus néző számára meglepő, minden előzmény nélküli változáson ment át: a másfél évtizede kialakított, elsajátított, végül plasztikai kísérletekkel gazdagított geometrikus, szerkezetelvű, analitikus hard edge művészetét, felváltotta az improvizációra és az érzelmi, szubjektív hangulatokra épülő gesztusfestészettel. Azonban ez a váltás már nem tűnik olyan élesnek, ha képeire általánosságban tekintünk, ahol a képsík aktív és drámai folyamatok kibontakozásának és egymásnak ütköztetésének színtere, melyben a mozgás és a személyes jelenlét fontos szerepet kap. Nádler számára mindig esszenciális jelentősége volt a színek emocionális tartalmának, művészetében pedig már a kezdetekkor jelen volt a személyes közlés igénye, és a közvetlen képi élmény

átadásának vágya. Műveinek három állandó szereplője a képsík alapja (az anyagi tér), a sáv (az anyagi bizonyosság) és a gesztus (a szellemi princípium), melyek eltérő hangsúllyal, de folyamatosan képviseltetik magukat különböző periódusaiban.¹ Az 1977 és 1979 között festett *Fehér képei* jelentették az átmenetet, melyeken előtérbe kerül a szubjektív érzelmi kifejezés, az egymástól pedig alig megkülönböztethető, fehértónusú árnyalatok mögül már felsejlik, a sokáig elnyomva tartott önkifejezés heves, megnyilatkozni vágyó „gesztusa”.

Nádler nyolcvanas években készült vásznain hatalmas feszültséggel torlódnak egymásnak az ecsetvonások, ezáltal a képsík örvényszerű, lüktető felületté válik, megszűnik mindenféle racionális rend, helyette egy pillanatnyi érzelmi

állapot kinyilatkoztatása kap szerepet. Ahogy eddig is, most is volt ihletforrás, mégpedig a zene, többek között, Cage, Kurtág, Steve Reich, Vidovszky zenéje vált számára ekkor a nagy motívummá. A posztmodern zenében találta meg azt a szerkezeti előképet, amely a stabilitást, a kiszámíthatatlanságot és az élményszerűséget legközvetlenebbül magával hordozta. Ebben a korszakában fontossá vált számára a világ sokszínűségének és a személyes élmények megőrzése, valamint a gyors reakciók frissességének megtartása. Hegyi Loránd ezt egy sajátos poszt-konceptuális impresszionizmusként fémjelmezte.² A most aukcióra kerülő Lilán is ennek ékes, vidámabb bizonyítéka: a narancssárgák, lilák, vörösek, feketék és fehérek heves, pattogós játéka, talán épp egy gyönyörű tavaszi napon 1982-ben.

FÖLDES LÉNA

¹ Révész Emese: Életjel. A festői gesztus zeneisége Nádler István festészetében. In: Tempevolgy, 2018/4, 113-114.

² Hegyi Loránd: Nádler István. Bev. tan. In: Nádler István gyűjteményes kiállítása. Múcsarnok. Budapest, 1985. augusztus 29. - szeptember 29., 4.

